

# Václav NOVÁK

O D O B R E D U S I

Režie - hudba - světla ✓

Přišlo jaro. Přišlo i do Sedmihradských hor a jejich paní, paní Sedmihradských hor probudila ze zimního spánku všechna zvířátka a také všechny své milé děti – skřítky, trolly, gnómy a své nejmilejší dítě – skalní ozvěnu.

Mnoho lidí nevěří tomu, že říše skalní paní existuje. Ale děti a staří zkušení lidé její říše znají. Ví o ní, vědí, že zvířátka rozumí lidské řeči, mluví tak, jako lidé a zažívají i lidské příběhy.

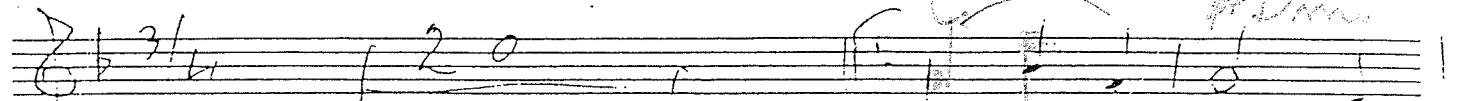
Na jeden takový příběh se teď s námi podívejte.

DĚTI OHNE ✓

- Kořenářka: Pěkné pozdravení, buďte pozdraven pane správče.
- Správce: A stará Alžběta, kořenářka, také tobě pěkný podvečer přeji. Zase sbíráš kořínky na ty svoje hojivé lektvary a masti?
- Kořenářka: Ba,ba pane správce, už jsem vypravená domů.  
Je tu krásně , tady u nás v sedmihradských horách.
- Správce: Pravdu díš , Alžběto.
- Kořenářka: Už zase přichází ta doba, kdy paní těchto hor probouzí celou svou říši. Skřítci, gnomové, elfové, rusalky, víly, děti ohně ti všichni ožívají. Probouzí se i její nejmilejší dítě – skalní ozvěna.
- Správce: 40 let jsem správcem na tomto panství, ale jak těživ jsem žádnou paní tady neviděl , ani tu její říši.
- Kořenářka: Jen malé děti a starší lidé,<sup>v</sup>když zastárnou a zmoudří je vidí. Vy, pane správce tomu moc nevěříte.
- Správce: Věřím, nevěřím.....
- Kořenářka: Zvířata v tento čas lidské řeči rozumí a vyprávějí příběhy lidí. Jeden takový znám a cestou domů vám ho povím.
- Správce: Jak jsem starý , tak tomu moc nerozumím, ale budíž.

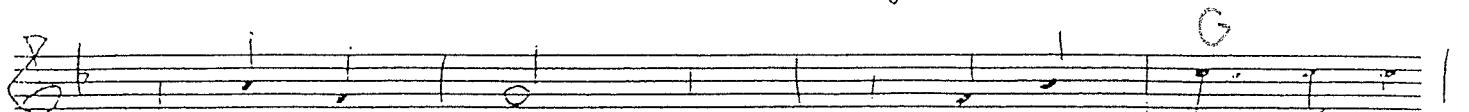
# Písnička ohni

J. Ressl  
M. Křížek

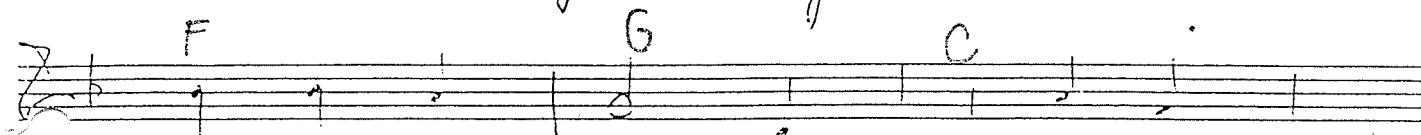


1. Mahon, dolu

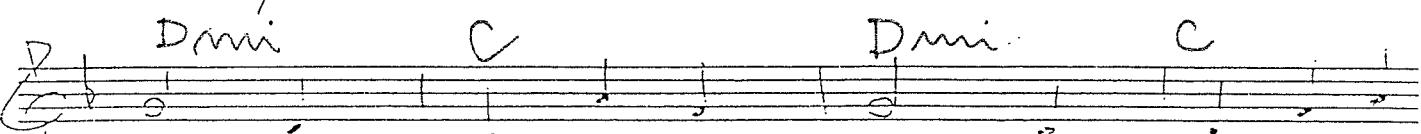
2. Jiskřička na de



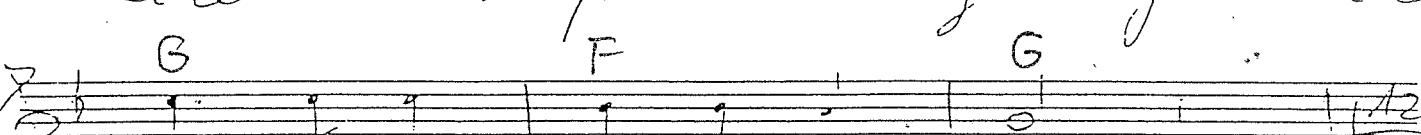
spavci nleci bez tisíc žádine  
radostí býti jiskřička na de



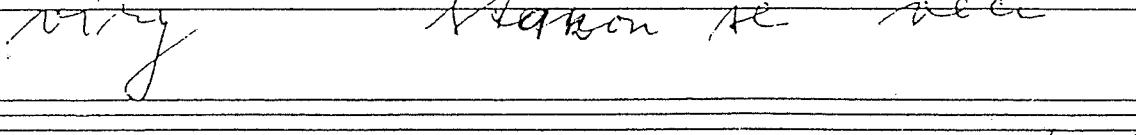
jiskřičky ohni z neho je  
odpověď slunce ohnivá



život černé víno v kouli je  
záře na pláště slunce jiskřička



černé místo je pro mě  
místo slunce ne slunce



3. Jiskřička posun

ohničku svíčku

sílu dle k činnin, že

a myslítecky rády

jiskřičko na de, žádnu sílu

problad me sešom, měc by kopláky.

Písnička z našího života  
 Zrcadla nebe  
 Potoky, potoky  
 V měsíčních nocích  
 v prostorách země  
 říčky a řeky,  
 v rámcích mlhy, tančíme, zpíváme  
 v chladnou vodou  
 života plývne,  
 životu chová, lilií, perly  
 slunce, svět lidí,  
 nevyschlou vody,  
 mušle a tříše,  
 souběžným způsobem  
 voda se žije  
 lamy jsme chová

PANÍSKO JE VĚTŠÍ ALEŽ JSEM JA - KDOU JE VŮDCE NEJ MÁ  
KPOVÝS ZPÍVÁ NĚŽ CHCI JA - KOA VÍS ZPÍVÁ NEŽ, CHCI JA  
KDOUJE MOCHÉJSÍ NEŽ JA, VŠECHAU SKÁZY OTVÍRAJÍ  
ČAPROVNÝM KUTÍM  
OZVĚNA MI NOU PÍSEŇ ZPÁTRÝ Vrací, když je ztisit je  
DĚKUJÍ TI OZVĚNO  
SYOU PÍSNÍ VZV JI  
ZTISÍM, AUR, JEŇ JÁ JI  
ALYŠÍM, A DELA PRÍRUDA  
VLEHAJ K RECE RUMU EPÍAUKY  
PRÍCHALA ČAS KDY CELÁ MATRICE  
OZÍVA GNOHOVÉ  
VÍLY, RUSALKY, OHNIVCI, SKRÍTECI, LFOUÉ  
Hlasitý příchod muzikantů s nástroji – elementární svět mizí  
PROSÍM OKU NETĚ

Vítá: Tady je pěkné místo , tady spustíme , Juchu .....  
A nyní vám zahraje kapela lesní směs :

Kapelník Leopold Činel

Květa Viola

na lesní roh hraje Václav Horna mladší

A CO ZLUDSKÉ O KONEVIDÍ

Polda: tři – čtyři

Květa , Polda, Václav : A frotmen kapely je Vít Brabenec  
Píseň Joudlejdýdá

Vít začíná, pak Květa, společně navazují Václav a Polda a sóla:

Polda: Polda činel to jsem já  
každý mě tu v lese zná joudlejdýdá .....

Květa: Já jsem Květa Viola  
hraju pěkně od zdola joudlejdýdá.....

Václav: Václav Horna jméno mé  
v muzice mám renomé joudlejdýdá .....

Vít: Beru to levým hákem,  
já budu dobrým zpěvákem joudlejdýdá

Paní: Tiše! Zpěv ozvěny  
Tomu co se zde odehrává říkáte hudba a zpěv!

Paní: Tímto zde jste probudili můj hněv a celou moji říši uvedli ve zmatek.

Polda: Paní, kdo jste?

Viola: Že tak krásně zpíváte?

Václav: A Zpěv a hudba se Vám zpátky vrací.

Paní: Jsem paní sedmihradských hor a okolních lesních i vodních říší. Nad vším tady vládnu. Mě podléhá i král skřítků, rusalek, ohnivců a elfů. Přede mnou se každý ztiší a pokloní. *Kapela se klaní*. Ten rámus bych vám snad odpustila, však co nejvíce Vám zazlávám – Ozvěna se probudila.

A jak předtím ptali jste se, všechno zpátky vrací, nic nejde kůředu i pokrok světa ~~teh~~ se ztrácí. Někdy je jak malé děčko, ráda ji mám, udělám pro ni všecko. Však já utišit ji dovedu, jak sami vy jste slyšeli. Tak mlčte tedy a vraťte se kam patříte. Když neuposlechnete můj hněv spatříte a běda vám!

Však ještě něco musím říci na vaši ochranu - ať nenapadne Vás Zpívat co ode mne jste tady zpívat slyšeli.

Ten kdo by tak učinil, zle by se mu vedlo, ozvěnu by probudil a dál už nechci říci co by se tu zběhlo.

Tedy vraťte se kam patříte, otočte se a jděte! *Úklona kapely*

Polda: Co si ta paní vůbec myslí, vždyť my si můžeme dělat co chceme!

~~Vždyť neděláme nic špatného. A vůbec to nebylo tak špatné,~~  
já bych ještě kousek zkusil. ~~Vždyť to bylo vůčelá dobré~~

Vítek: Nebudeme to pokoušet kamarádi – pojďme radši...

V+V+P: Kam?

Vít: Tam, kam patříme. Stejně jste ty nástroje sebrali těm muzikantům co usnuli včera na okraji lesa. Určitě je budou hledat. Možná šli někam hrát a ted' je potřebují.

Květa: Ty toho naděláš prosím tě, už mi to jde docela dobře. *Vrže*

Václav: Já už hraju taky obstojně.

Polda: Jasně kousek si zkusíme: jeden ,dva, tři, čtyři: Joudlejdýdá

*Píseň – ozývá se rachot, padá kamení P+K+V zpanikaří a utíkají,  
každý jiným směrem – mravenec končí pod kamenem  
V+K+P se vracejí*

Václav: Taky nemusím být u všeho – já poběžím, vždyť to je to jediné co umím.

Květa: Já si taky na chvílku odběhnu ..... pro pomoc samozřejmě , už běžím, už běžím, já se vrátím,jsem liška Květa Rychlá.

Polda: No jééé, tohle to já nemůžu vidět , tady nejsem nic platný....  
Pomóc, pomóc, vždyť mně se nic neděje – proč řvu?

Obr: *přichází, rozhlíží, se všichni jsou už pryč*  
Co se tu děje? A vida to je práce pro mě, jen si trošku Nasliním ruce, aby mi neklouzaly... hej rup , hej rup a je to sláva!

Vít: Děkuji ti kamaráde. Už jsem myslel, že se odtud ne-Dostanu. Ukaž jsem celý ... hop a skok, hop a skok.. Trochu se protáhnu..... jsem celý , děkuji. Jak se jmenuješ?

Obr: Ondra

Vít: Já jsem Vítek Mravenec. Kde ses tady vzal?

Obr: Šel jsem okolo vašeho lesa a slyšel jsem takové

- Obr: divné hulákání a hraní. Hudba to nebyla a zpěv taky ne. Ale potom jsem slyšel krásnou hudbu a zpěv – tak jsem šel za tím. Najednou to utichlo. Já šel dál a jsem tady.
- Vít: To je dobře a odkud jdeš?
- Obr: Víš, tam odkud jdu jsem byl sám – jsem sirotek.
- Vít: Sirotek? To já mám sedmdesát čtyři tisíc sedum set pět sourozenců a teď nás v březnu bude ještě o jednoho víc.
- Obr: *koulí očima a udiveně opakuje*  
sedmdesát čtyři tisíc.....
- Vít: Tak pokračuj....
- Obr: Do světa jsem se vypravil .....
- Vít: A právě včas, ještě jednou ti děkuji Ondro.
- Obr: *oba se posadí*  
Víš ,Víťo, já nemám žádné kamarády.
- Vít: To já jo? A chtěl bys mít?
- Obr: Ano.
- Vít: Juchuchůůů už ho máš! *A přitom tančí*
- Obr: A koho?
- Vít: No přece mně ... Já budu tvůj kamarád.....
- Obr: *tančí a raduje se Juchuchůů*

- Vít: tančí s ním a pak začne skákat panáka
- Obr: Co to děláš?
- Vít: Skáču panáka , to neznáš?
- Obr: Neznám.
- Vít: Pojd' naučím tě to ... nic to není ...hop a hop a skok
- Obr: Hop a hop a báć.
- Vít: Hahahahaha - hop a hop a skok.
- Obr: Hop a hop a skok . Už to umím!
- Vít: Pojd' , naučím tě ještě na schovávanou.
- Obr: Na schovávanou\_
- Vít: Jo koukej, zavřeš oči , budeš počítat do deseti,  
já se ti mezitím schovám.... Před pikolou za pikolou  
nikdo nesmí stát nebo nebudu hrát už jdu ..a budeš  
mě hledat.

*Provedou to – obr hledá Vítka a nenajde ho*

- Vít: Baf !!! A ted' já.
- Obr: Dobře juchů juchů Baf
- Vít: Ty jsi tak veliký, že všude čouháš.  
Tak kamaráde, já se ted' na chvíli vzdálím, musím  
Nakrmit sourozence. Počkej tady na mě. Přinesu ti  
taky něco na zub

- Obr: Dobře, dobře Vítku. Vrat se brzy. Já si na chvilku zdřímnu.  
*chrápe až se hory zelenají*  
*vrací se Polda, Květa a Václav*
- Polda: Ať koukám jak koukám mravence nikde nevidím.
- Květa: Dobře, že jsme utekli. Ještě by nás to rozmačkalo jak blechy.
- Václav: Jo jo jak blechy , kdo uteče, ten vyhraje.
- Polda : A kdo je tohle? *Obr opět začal chrápat*
- Květa: Nevím
- Václav: Ten je velikej. Já bejt takhle velkej , tak přestanu utíkat.
- Polda: Ty bejt takhle velkej, tak , tak se nevejdeš do brázdy..
- Václav: No a pak by mě každém viděl a to.....
- Květa: Hele nechte tý úvahy, úvahy ... vzbudíme ho,
- Polda: A není to nebezpečné?
- Květa: Je
- Václav: Aspoň se dozvíme co je s mravencem.
- P+K+V: Haló, haló, Haló pane šimraj obra na nose
- Ondra: Co,co, co, Víťo....  
Hele další kamarádi.Kdo jste?
- P+K+V No dovol – zajíc, jezevec, liška. Nevíš, kde je Mravenec?

Obr: Já jsem Ondřej. Před chvílí jsem ho zachránil a teď už jsme kamarádi. Běžel nakrmit sourozence a taky mi přinese něco k snědku – mňam, mňam.....

P+K+V *kují pikle po straně*

Polda: To se mi nelíbí , kamarádi *–* malý a velký – v našem lese.

Květa: Mně se to taky nelíbí.

Václav: A mně se to taky nelíbí.

Polda: A proč?

Květa: A proč?

Václav: Proč?

Polda: Nevím, ty to vymysli , jsi přeci liška.

Václav: Jo jo , ty to vymysli jsi .....

Květa: Mlč už.Už to mám. Mohli by nás spolu z lesa vyhnat.

Polda: Proč?

Zajíc: Proč?

Květa: Protože jsme mravencoví nepomohli.

Polda: Co teď, Květo?

Václav: Co teď Květo?

Květa: Obra nepřemůžeme, ale špitá

P+K+V: *smějí se a jdou za obrem*

P+K+V: sladce Ondřejí máš hlad?

Obr: Mám, kručí mi v bříše a Vítě nejde

vičíte také něco

P+K+V: My ti něco přineseme, počkej chvíličku.

odbíhají a vracejí se s potravinami pro obra

přines

Obr: Děkují, budete taky moji kamarádi. VÍTE CO, SCHOVENÍTE

DÍDO TAKMÉ KÉ SKÁLE, POČKÁME NA VÍTRÁ, A POTOM UDELMÉ

P+K+V: Rádi, moc rádi, Ondřejí. Chtěl by jsi si s námi  
zazpívat?

společně velikou hafinu

Obr: To já strašně rád. A co?

Polda : My tě jednu naučíme.

P+K+V špitají každý špity špity a hihňají se .....  
Tak spusť.

Rachot, světlo ve skále, Ondra odchází, utichá

Přichází mravenec (uzlík je na ruce)

Vít: Ondřejí, kamaráde zarazí se uvidí ty tři  
Kde je Ondřej?

Polda: Ondřej , ten tady s námi byl.

Květa: My jsme mu dali něco na Zub., když jsi pořád nešel,

do zpívátek a pohy

Václav: No a pak jsme mu řekli tu písničku a poradili mu,  
aby ji zazpíval.

P+K: Pššt pššt. (k vám)

Vít: Písničku, písničku, vy jste mu prozradili tu píseň *OZVĚNY*  
co nám paní hor zakázala zpívat.

Polda: Když on chtěl pořád zpívat

Květa: To chtěl.

Václav: Chtěl .

Vít: *zdrceně* A co se stalo?

Polda: Najednou se ozvala taková krásná hudba a zpěv.....  
*rachot*

Květa: A on šel k támhleté skále a zmizel. *v ni*

Vít: Co jste to udělali?

Já půjdu a Ondřeje vysvobodím.

*Unchťej*

*tlukot*

(D) Chor. Písěň Jaromila (C G Dm)

A

E

1. Každý kritek jinou, jinou barvou má, rošlinka si můsto  
 můsto vzhledá' jedna žije v stínu <sup>velkopríjemná</sup> <sup>Hm</sup>, jedna žije v slunci  
 jina v plném slunci v suchu vytráská, jedna žije v stínu  
 velkopríjemná <sup>Hm</sup>, jina v plném slunci, v suchu vytráská

X X X

E,

A

2. Podle světla slunce listy rozprávají  
 jedny plné, silné s mechem objímají  
 jine rozeklané obrostají stvol <sup>Hm</sup>, <sup>E</sup>, <sup>A</sup>  
 z kolikav se dali jinav kol níkol. <sup>Hm</sup>, <sup>E</sup>, <sup>A</sup>

X X X

A

E

3. Každá je moh ji jina, nese tajemství  
 ta neduhy lečí, kou se můsto  
 Trávka větší lečí, můstka lečí, <sup>Hm</sup>, <sup>E</sup>, <sup>A</sup>  
 každá je moh ji jina, každá můsto má

X X X

A

E

4. Hlédám od přední k mnoha můstekám  
 poznat ktera je rostlin, odkud můstekám  
 Svatí jsou všechny a nejde, Aleť je nese  
 klen, lounka tajebuní je a výpraví všechno <sup>Hm</sup>, <sup>E</sup>, <sup>A</sup>

X X X

A

J. Klick

Tak jak na rostlinách rozmarnitost, rád,  
 i u lidí hledám cestu, smysly jak <sup>E</sup>, <sup>A</sup>  
 Tak může mítce věnice či dary,  
 takto lounka mohou, sloužit můstekám

# Písnička gnomů

Hmí

A

1. Podzemní jeskyně  
 2. V podzemních slouzech  
 3. Žijeme pod zemi

chouby a, sluje zaříci lily,  
 skřískové dřáci poklady straví,  
 a matkerných obřízach, acha! křízadlo

zlatá a stříbra měděné doly  
 ženského klobouků kamenné dřevíky  
 rubínů záhned přijaly světlo když

krápníku síně naším jsou domovem  
 ženského sila kryštálů formy  
 žárovek zem byla mlada nemáme rádi

kamenná sídla naším jsou domovem  
 hřebená jsou díly kryštálů formy  
 chce-li je člověk nemáme rádi

kamenná sí - + dle  
 hřebená jsou dle - le  
 chce-li je čto - věk

4. sloka = 1. slovo

- Rusalky: Den usíná večerním tajem, náš svět ožívá,  
my rusalky tančíme, hrajeme si pod širými  
nebesy na mýtinách.  
Vodu v krůpějích z podzemních říší skrže  
měsíční svit neseme zemi.)  
Skřítkové ohniváčci probudíte se.  
Co práce čeká nás. Kořeny stromů, květy za-  
lévat . Ať raší a rostou.  
Vstávejte elfové, král náš se brzy vrátí, přece  
nechcete být lajdačinka.
- Skřítci: Dobrá, dobrá. Vždyť už běžíme a svou práci  
dobře zastaneme. Kořinky rostlin okopáváme,  
aby dobře rostly.
- Všichni: Už jste to slyšeli, někde tady bloudí mravenec.  
Narciska se nad ním slitovala, ukazuje mu cestu.  
Prý obra chce vysvobodit. Uvidíme co řekne u krále.
- Přichází král - úcta všech a vchází mravenec*
- Král: Co tě k nám přivádí ty malý.
- Vít: Račte odpustit králi podzemních říší, ohnivců,  
gnomů . skřítků a elfů. Jsem tu pro svého příte-  
le. Tak, už je to venku.  
Ve vaší skále zkameněl. Ve své pýše, že je nejvyšší  
skalní ozvěnu probudil a paní těchto hor rozlobil.  
Byl potrestán, však na svou vinu nebyl sám.  
I my ostatní jsme vini. Já, že jsem tak dlouho  
otálel s návratem a moji společníci, že mu prozradili  
co neměl znát.  
Králi podzemních říší, porad' jak hněv té krásné paní,  
jak jej ztišit. Jak přítele svého Ondřeje mám vysvobo-  
dit.
- Král: Říkáš přítele? Tady rada má, říkáš se ti bude hodit.  
Přátelství tvé silnější ~~tu~~ musí být nežli ozvěna.  
Ty stůj co stůj ~~sí~~ za svým cílem musíš jít. Když obстоjíš  
svého přítele ~~tím~~ zachráníš. *Jdu*

- Král: Abys s prázdnou neodešel na cestu ti přidám tři přání.  
Koho svým přáním a dobrým úmyslem podaruješ, tomu splníš co si nejvíce přeje a co ho u srdce v té dané chvíli nejvíce hřeje. Však ještě něco na své cestě musíš najít.
- Vít: Co!
- Král: Dobrou duši! Ano, dobrou duši, však v naší říši hledat ji ti nepřísluší. Jdi, mé slyšení je u konce. Počkej, ještě jedno musíš splnit. Přání poslední schovej pro svého přítele. Pak se ke mně vrátit smíš, co se stane už uvidíš.
- Vít: Králi mluvíš v Hádankách.
- Král: Ty máš strach?
- Vít: Ne, poroučím se. Brzy nashledanou.
- Odchází – ozývá se úpění*
- Květa: Já to říkala, ať je necháme na pokoji, ať jim ty nástroje nebereme. Ty nám dali, když nás načapali a nástroje jsou fuč.
- Václav: Co nástroje, zdraví je fuč. Na jedno oko nevidím a druhé mi změnilo barvu – koukni.
- Květa: Dej pokoj, mám oteklou podkolení šlachu, na nohu se už nepostavím..... já snad budu mrzák....
- K + V: Au auauauua *naříkají*
- Vít: Ahoj kamarádi, co se vám stalo?
- K + V: Víťa , ahoj Vítku, ahoj kde se tady bereš?
- Květa: Představ si, že ty muzikanti jak jsme od nich měli půjčené ty nástroje, tak jsme je šli vrátit a oni nás

- Květa: za to ztloukli.
- Václav: Jo ztloukli.
- K +V: Au Auvajs au ... Co budeme dělat, vždyť budeme oba mrzáci au auauau.... Kdo nám pomůže ..... nikdo.
- Vít: Vždyť mám tři přání. Jste sice kujóni, ale ať se prvnímu z vás splní co nejvíce si přeje.
- Václav: *Víčko*  
Co je to...hurá , já už zase vidím, ~~mám~~ obě oči. Hurá to je zázrak.
- Květa: A co já?
- Vít: Ať i ty máš na co myslíš.
- Květa: Já už zase hopsám, hopsa, hopsa ~~do Brandeise~~.....
- K +V: Děkujeme ti Vítku, stotisíckrát ti děkujem...
- Vít: A kde je Leopold?
- Květa: Jo tak ,Polda, ten dopadl špatně.
- Václav: Jo,jo špatně.
- Květa: Nestačil tak rychle utíkat, byl z nás nejpomalejší, tak to odnesl nejvíce.
- Václav: Ty ho zmalovali, že se nemůže vůbec hnout, leží dole pod ~~jezevčí skálou~~. *Veselka*
- Vít: A proč jste mu nepomohli. To jste celý vy.
- K +V Co my? Tak mu pomoz ty, když jsi tak chytrý.....  
Ty dobrá duše!!!

Vít: Dobrá duše? Tu právě hledám. Ach jo, kde jí najít?  
Tak já už musím.....

K + V: Počkej, kam jdeš?

Václav: Co mu je? Proč byl tak smutný, když odcházel?

Květa: Já ti nevím.....

*Hlas Leopolda*

Polda: Už jsem myslel, že vypustím duši, najednou se u mně objevil Vítek. Řekl mi, že mi splní co si nejvíce přeju a jsem zase jako rybička. Ani jsem mu nestačil poděkovat a šel.

K + V Kam?

Polda: Nevím, víte co, vydáme se za ním, když pro nás taklik udělal. Třeba nás bude potřebovat.

*Všichni odchází*

*PODZEMNÍ ŘÍŠE:*

Vít: Králi, jsem zpět.

Král: Máš, cos měl mít?

Vít: Králi, těžká věc, hledal jsem dobrou duši a žádnou nenašel a přání poslední mi zbylé pro mého přítele to také nenesu.

Král: Nevěš hlavu a vrať se zpět. Udělal jsi co jsi mohl. Zbylo mi tu ještě jedno přání, které darovat ti smím. Však přání je to ošidné, pokud splním jej přinese rozhřešení, když ty místo Ondřeje ve skále zůstaneš jako ves vězení. Tvůj přítel bude na svobodě, a ty v tmavém hrabě

Vít: Já přeji si to !

rachot. čoud obr přichází a mravenec mizí **VE SKÁLE**

Obr: Snad jsem spal v té skále jako v kameni, byl jsem celý ztuhlý a jako zmámený. To skalní ozvěna tak velkou sílu měla, že mě, obra, přemohla. Huf už jsem venku. Ted' však kde je Vítek? Já se na něj tak těším.

Přicházejí Polda, Květa, Václav a volají:

P+K+V: Vítku, Vítku, Vítku .....hele Ondřej. Bud' zdráv Ondřeji.

Obr. Vy také hledáte Vítka, kde je? Tak ho půjdeme hledat společně. A když přátelství naše obstojí, určitě ho najdeme.

P+K+V slibujeme slibujeme slibujeme *najdeme, přijde ne* slibujeme //

Všichni odcházejí a volají Vítku, Vítku

→ P. AVI SEDMIH RADSKÝCH HOR PROPOWÍ ZE SKÁLY  
Vít: Ondřeji, Leopolde, Květo Václave. VÍTRAS  
Je ještě jedna moc, ta nejvyšší Je spravedlivá.....

Fam hot

E LEME NTAKM VUEŘ KDO JE VĚŘSÍ NEŽ JSEM JA

JGUDIE JDYJA, JGOUVE JDYJA, JGOULEZPNA, JGUDLESDYJA

prosim vratit  
na adresu

Václav Novák  
Sokolovská 981

STRAKONICE 38601  
telefon 731318401 Velek